

IK BEN MOE OM ARM TE ZIJN

Achter elk cijfer zit een mens die rechten heeft om te leven, niet alleen om te overleven. Iemand in armoede heeft vaak een inkomen die teveel is om dood te gaan en te weinig om waardig te kunnen leven.

Mijn definitie van armoede is: **Ik ben moe om arm te zijn.**

De regering wil de rechten afbouwen in onze sociale zekerheid, dit kan toch de bedoeling niet zijn na jarenlange strijd van velen.

Mensen zullen uit de boot vallen en gaan trauma's oplopen door de stress.

Als deze maatregelen erdoor komen, zullen we binnen 5 jaar raar opkijken.

Veel mensen zullen psychisch kapot zijn. Er zullen 1000den psychologen extra nodig zijn om dit bloedbad aan problemen te verhelpen.

en het zal niet helpen met wat mindfulness oefeningen.

Zogezegd gaat dat het piekeren wat tegengaan, maar mensen in armoede kunnen hun ogen niet sluiten en naar hun lichaam luisteren.

Als ze hun ogen terug opendoen is het saldo op de bankkaart nog altijd ontoereikend.

Voor kinderen en jongeren die in moeilijke levensomstandigheden moeten opgroeien is dit een slechte start van hun leven.

Op die manier wordt het leven van de volgende generatie gehypothekeerd.

Met als gevolg dat nog meer jongeren zullen afhaken.

Mensen in armoede zitten in burn-outs zonder dat er een diagnose gesteld is. Je wordt apathisch als je te lang in armoede moet leven.

Op de lange termijn heb je de kracht niet meer om terug op te staan en opnieuw te beginnen.

In mijn leven heb ik een tijd gekend dat ik 1x/daags at. Ik had echter ook een dochter die naar school moest en waar ik voor moest eten voorzien. De angst die ze toen opliep om als arm meisje gezien te worden op school is haar een heel leven blijven achtervolgen. Op die manier heeft het mij ook als moeder gevormd.

Ik voel in alles dat het beleid van vandaag de mens niet meer ziet als een mens, maar als een robot die moet meedraaien als een geoliede machine.

Om te kunnen in dialoog te gaan met het beleid zullen we latijn moeten leren, want dat is blijkbaar de enige taal die begrepen wordt.

*Monique, toen we hoorden dat het thema van 17/10 dit jaar 'inkomen' was heb jij een verhaal geschreven met als titel : **Dit is geen sprookje**
Kun je ons vertellen hoe je op dit idee gekomen bent?*

Rond mij zie ik dat mensen in armoede hun kinderen niet willen teleurstellen. Maar vaak is het inkomen niet hoog genoeg om aan de verwachtingen van de huidige maatschappij te voldoen.

Zoals we weten is het leuker om iets te kunnen geven, dan steeds te moeten ontvangen, om steeds afhankelijk te zijn. Dat is ook zo voor mensen in armoede.

De kinderen moeten kunnen meedraaien in deze maatschappij, anders worden ze uitgesloten op vele manieren. Je krijgt een stempel. Het is een dagelijkse strijd.

Iedere dag moet je 'nee' zeggen. Je liegt je kinderen vaak iets voor, je wil niet aan je kinderen moeten zeggen: we hebben het geld er niet voor. Je wilt ze beschermen tegen het monster die armoede heet.

Mensen in armoede kunnen geen taart kopen bij de bakker. Maar voor de kinderen is dit een vorm van een tea-room bezoek, dus koopt de moeder in het verhaal boterkoeken. Het is een compensatie. Daarnaast is er ook de solidariteit onder mensen in armoede, waardoor ze anderen ook willen helpen.

Ik stel voor: ga naar de bib, bekijk het filmpje die van mijn verhaal gemaakt is. Kijk zeker ook naar de straat die we met de verenigingen waar mensen in armoede het woord nemen samen hebben gemaakt.

Het is wonderlijk.

